

Jussikese seitse sõpra

Elas väike Jussike, kellele väga meeldis pühapäev. Kui tore oli hommikust õhtuni mängida ja hullata! Tööd teha aga ei olnud üldse tarvis. Jussike soovis, et alati oleks pühapäev. Ta otsustas minna pühapäevamaale ja paluda pühapäeva, et see iga päev tema juures oleks.

Jussikese arvates pidid kõikide päevade maad asuma selles metsas, kuhu päike igal õhtul kadus, sest kui Jussike järgmisel päeval ärkas, oli päike sealt alati uue päeva kaasa toonud.

Nii asuski Jussike koos päikesega tee peale. Peagi jõudis ta suure metsa. Siin ei olnud päikest enam näha. Jussike jooksis kiiresti-kiiresti, et päikesele järele jõuda, aga mets ei lõppenud ja Jussike ei näinudki enam, kuhupoole päike kadus.

Ta tee viis suure sipelgapessa juurde. Sipelgad olid parajasti ametis oma pesa uste sulgemisega, sest hakkas hämarduma.

– Armsad sipelgad, kas te teate kus asub pühapäevamaa? – küsis Jussike.

– Me oleme siin metsa all küll palju teid läbi käinud ja hooliga tööd teinud, aga sellist maad me näinud ei ole, — vastasid sipelgad. – Mine tihase juurde, võib-olla teab tema sind juhatada.

Jussike läks tihase juurde, kes oma poegadele pesa ääres parajasti unelaulu laulis.

– Tere, tihane, kas sa tead, kus on pühapäevamaa? – küsis Jussike.

– Ei, – vastas tihane, – ma olen küll kogu päeva ringi lendanud ja virgasti poegi toitnud, aga niisugust maad ma ei tea. Mine küsi öökullilt suure tamme juures.

Tema näeb ja kuuleb öösel kõik, võib-olla tema teab."

Tuli Jussike öökulli juurde.

Jussike's Seven Friends

There once was a little boy named Jussike who loved Sundays a lot. It was lovely to frolic and play from dawn to dusk! There were no chores to do. Jussike wished every day could be Sunday. He decided to go to Sundayland so he could ask Sunday to be with him all the time.

Jussike figured all the days lived behind the forest where the sun disappeared every evening, because when Jussike awoke the next morning the sun always brought the new day along with it.

So when the sun rose, Jussike set out on his way. Soon he arrived in the forest, and could no longer see the sun. Jussike tried to run as fast as he could in order to catch it, but the forest kept going and Jussike could not tell in which direction the sun had disappeared.

The road led to a huge ant nest. At that moment, the ants were closing the doors because it had begun to grow dark.

– My dear ants, do you know where Sundayland is? – asked Jussike.

– We have been on many roads under these trees doing our hard work, but we have never seen that land, – answered the ants. – Go to the chickadee, and perhaps she can show you where it is.

Jussike went to the chickadee, who at that moment was singing a lullaby to her boys.

– Hi, chickadee. Do you know where Sundayland is? – asked Jussike.

– No, – the chickadee replied. – I have spent all day flying around and diligently feeding my chicks, but I haven't heard of any such land. Go ask the owl who lives in the big oak tree. He sees and hears everything that goes on at night, perhaps he knows.

Jussike went to the owl.

– Tere, öökull! Kas sa ütleksid mulle, kus asub pühapäevamaa?
Öökull, kes kogu päeva oli maganud, ärkas parajasti, sest oli juba õhtu.
– Pühapäevamaa on siit kaugel, – vastas ta, – aga mine julgesti edasi.
Varsti jõuad sa esmaspäevamaale. Esmaspäev on töökas ja lahke, küllap ta sulle teed näitab."

Jõudiski Jussike esmaspäevamaale.

– Tere, esmaspäev, – ütles Jussike. – Kas sa tead juhatada, kuidas ma jõuaksin pühapäevamaale?

– Tere, tere, Jussike, – vastas esmaspäev. – Pühapäevamaa asub siit kuue päeva kaugusele. Heameelega näitan sulle teed, enne aga aita mul heina teha.

Jussike oli nõus. Nad töötasid hooliga ja õhtuks oli hulk kuiva heina kokku pandud. Esmaspäev kiitis Jussikest tubli töö eest ning juhatas talle teed teisipäevamaale.

Nägi Jussike teisipäeva, kes kavatses parajasti ehitustööle minna.

– Tere, teisipäev, – ütles Jussike, – kas sa ei näitaks mulle teed pühapäevamaale?

– Pühapäevamaa asub siit viie päeva kaugusele. Kõigepealt on aga tarvis uut lasteaeda ehitada. Tule mulle appi, saame kiiremini valmis.

Ehitasidki lasteaeda. Töö edenes hästi. Tasuks abi eest juhatas teisipäev Jussikesele teed kolmapäevamaale.

– Tere, kolmapäev! Ole hea ja näita mulle teed pühapäevamaale!

Kolmapäeval oli aga kibekiire tegemine. Ta püüdis parajasti üht väikest vassikat, kes karjakoplis minema oli lipsanud ning nüüd omapead ringi hullata tahtis.

– Tule aita see väike viski karja juurde ajada, – sõnas kolmapäev, – siis on mul aega sinuga juttu vesta.

Koos saidki nad väikese põgeniku kätte. Kolmapäev kiitis Jussikese väledust ja ütles:

– Pühapäevamaale on veel nelja päeva tee, aga mine neljapäeva juurde, tema tundeb seda teed paremini. Neljapäevamaa ei olnud kaugel.

Neljapäev ise seisis oma maja uksele ja nagu ootas Jussikest.

– Hello, owl! Can you tell me where Sundayland is?

The owl, who slept all day, had just awoken as evening had arrived.

– Sundayland is far from here, – he answered, – but go ahead bravely. Soon you will arrive at Mondayland. Monday is hardworking and kind, and he will probably show you the way.

As promised, Jussike arrived at Mondayland.

– Hello, Monday, – said Jussike. – Can you show me the way to Sundayland?

– Hi, Jussike, answered Monday. – Sundayland is another six days from here. I'll gladly show you the way, but first help me with the haying.

Jussike agreed. They worked intently and by evening had pitched a large amount of dry hay. Monday praised Jussike for his good work and gave him directions to Tuesdayland.

Jussike saw Tuesday, who just that moment was about to head to a construction site.

– Hello, Tuesday," said Jussike. – Can you tell me how to get to Sundayland?

– Sundayland is still five days away. Right at the moment I have to build a new preschool. Come help me and we'll finish quickly."

They built the preschool. The work went smoothly. As a reward for his help, Tuesday showed Jussike the way to Wednesdayland.

– Hello, Wednesday! Please show me the way to Sundayland!

Wednesday, however, had a very urgent task to do. At that moment she had to catch a small calf which had slipped out of its pen and wanted to run around all by itself.

– Come help herd this little calf into its pen, said Wednesday, – then I'll have time to chat with you. – Together they were able to catch the escapee.

Wednesday praised Jussike's speed and said:

– Sundayland is still four days away, but go see Thursday. He knows the way better.

Thursdayland was not far away. Thursday himself stood in the door of his house and seemed to be awaiting Jussike.

Yarnspinner

– Tere, Jussike, – lausus ta. – Ma juba kuulsin, et sa niisugune tubli poiss oled, kes heameelega kõiki abistab. Tule ka mulle appi peenraid rohima ja lilli kastma!

Aiatöö Jussikele hästi ei meeldinud. Kui aga lilled talle rohimumise ja kastmise eest tänutäheks nagu päid noogutasid, leidis Jussike, et ka see töö on tore. Neljapäev rõõmustas, et tal nii tubli abiline oli. Ta ütles pühapäevamaani olevat veel kolme päeva tee ja saatis Jussike edasi. Nüüd jõudis Jussike reedemaale. Reedel oli parajasti pesupäev. Et Jussikele väga meeldis pesumasina vänta ringi ajada, siis asus ta juba ise seda tööd tegema. Pesupesemine edenes kohapeal palju kiiremini. Reedelt sai Jussike teada, et pühapäevamaale on veel kahe päeva tee, ja sammus edasi.

Saabus Jussike laupäevamaale. Laupäevamaal käis kiire askeldus.

– Tere, laupäev, – ütles Jussike, – kas sa juhataksid, palun, kuidas ma pühapäevamaale pääsen!

– Pühapäevamaale on ainult ühe päeva tee, – ruttas laupäev vastama, – aga kui asud mulle appi tube koristama, vaipu kloppima ja saunaahju jaoks puid kandma, saame varemgi valmis ja võime pühapäevamaale teele asuda.

Nüüd oli Jussike karme mees. Kõik töö sai kiiresti tehtud. Lõpuks käis Jussike veel saunaski, et oleks kenam pühapäevamaale minna.

Pühapäevamaal oli väga ilus ja pühapäev ise veel kõige ilusam. Aga siis nägi Jussike, et pühapäev oli kõik teised päevad, kes Jussikele juba tuttavad olid, külla palunud. Pühapäev kiitis kõiki hea töö eest ja ütles, et pühapäevamaal on ainult nendel hea olla, kes tublid on olnud. Aga kõik päevad ütlesid, et nii tublid nad küll poleks olnud, kui Jussike neid igal pool poleks aidanud. Jussikel oli kangesti hea meel. Ta lõi tantsu koos teistega. Talle ei tulnud enam meeldegi paluda ainult pühapäeva kogu aeg tema juures olla, sest nüüd olid ju kõik päevad tema sõbrad.

– Hello, Jussike, – he said cheerfully. – I have heard that you are a very good boy who likes to help everybody. Come help me weed the beds and water the flowers!

Jussike was not very fond of gardening. But when the flowers bowed their heads in appreciation for his weeding and watering, Jussike discovered that even this work was fun. Thursday was pleased to have such a good helper. He said that it was still three days to Sundayland and sent Jussike on his way.

Now Jussike arrived in Fridayland. Friday was doing laundry. Since Jussike really enjoyed cranking the laundry machine, he began to work at once. The washing went very quickly. Friday told Jussike Sundayland was still two days away, and he strode on.

Jussike arrived in Saturdayland, where many things were happening.

– Hello, Saturday, – said Jussike. – Could you please tell me how to get to Sundayland!”

– Sundayland is only one day away, – Saturday answered quickly, – but if you help me clean the rooms, beat out the rugs, and tote wood for the sauna’s stove we will be ready sooner and can start out toward Sundayland.”

Now Jussike moved very quickly. All the work was soon done. Finally Jussike went to the sauna so that he would be clean for the trip to Sundayland.

It was very beautiful in Sundayland, and Sunday herself was more beautiful still. But then Jussike saw that Sunday had asked all the other days, whom Jussike had already met, to visit as well. Sunday praised all their good work and said that only those who had been good would enjoy themselves in Sundayland. But all the days said they would not have been nearly so good if Jussike had not helped each of them.

Jussike felt fantastic. He started dancing with the others. He did not even think of asking Sunday to be with him all the time, because now all the days were his friends.